Les últimes lletres

«...l'ànima sentimental d'un roure pagesívol»

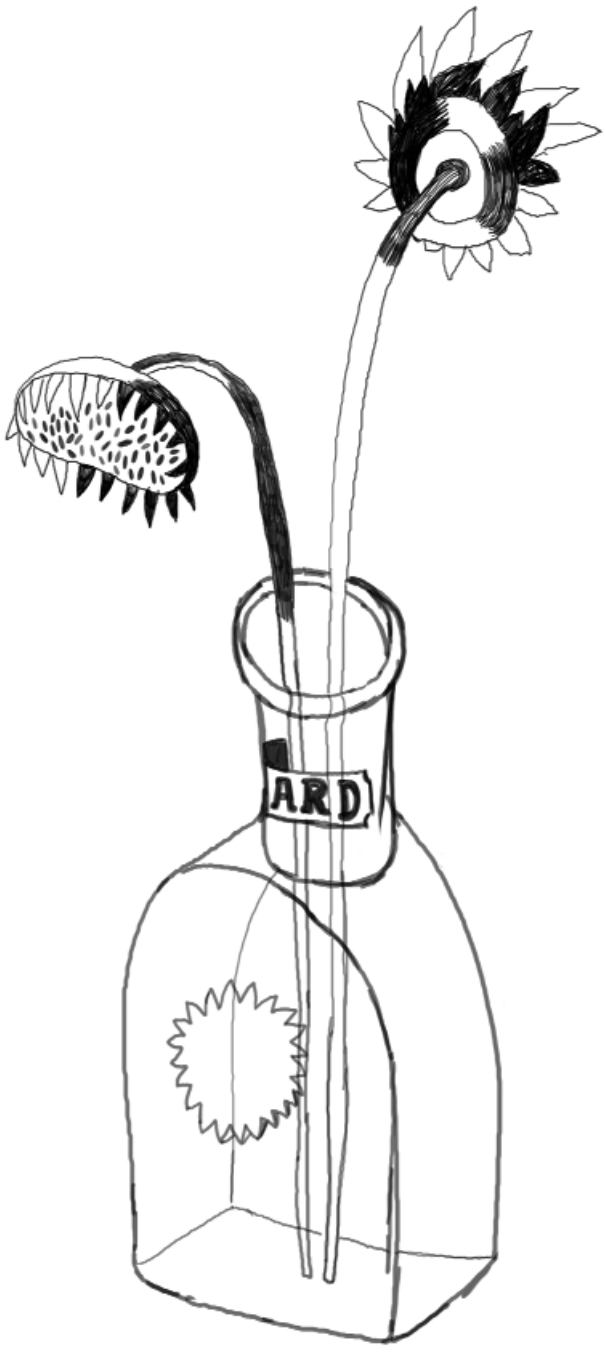
Salabert, Baldomer.
Contes per a adults.
Sèrie Culip, 17.
Llibres del Segle.
Gaüses, 2005. 79 pàgines.

Baldomer Salabert (1925-1975), escriptor i músic figuerenc, va ser un personatge popular i –val a dir també– una mica pintoresc de la capital altempordanesa. Tot i la seva curta trajectòria, va saber aprofitar fins a l'extrem cada instant de la seva vida. Així ho plasma en la seva prosa poètica, bastida de sentimentalisme i fàbules encantadores.

Originàriament, aquest recull de contes aparegué publicat en castellà durant l'època franquista, el 1956, amb el títol *Cuentos de niños para mayores*. El llibre està compost per vuit relats breus plens de màgia i fantasia. El denominador comú que unifica tots els contes és l'explosió d'emocions que esclata sobretot a la fi dels relats. Així és com, amb un missatge colpidor, Salabert intentava defugir –encara que sigui per uns instants– la vida cruel i vulgar dels homes corrents. La seva intenció era llançar a la societat un valor moralitzador per tal de construir un món més tranquil.

Els seus personatges –follets, fades, ocells i animals bosquetans– s'impregnen de la natura sonora i harmoniosa que els envolta fins a crear un ambient tendre i familiar, en un paisatge idíl·lic que remet al bell tòpic horacià del *locus amoenus* –els boscos sonors, el ressò de l'aigua, els piulets dels ocells, l'aroma de les flors, etc.–. Els fenòmens naturals, com ara la tempesta amb llamps i trons, són els detonants de les accions tràgiques dels protagonistes, però, en canvi, el sol esplendorós és l'auguri d'un esdeveniment favorable. D'aquesta manera hi ha un sincronisme total entre els éssers imaginaris i la natura.

El mateix títol revela el destinatari d'aquestes lectures: no tant la faceta adulta del lector, sinó més aviat la infantesa eterna que perdura en l'interior de cadascú. Així doncs, l'autor pretén endinsar-nos en una atmosfera fictícia on hi caben la tristesa, la solitud, l'odi, l'angoixa, l'amor i la felicitat. És a dir, sentiments reals, expressats per criatures fantàstiques, que els humans experimentem des de ben petits i que romanen en nosaltres per sempre més.

Roser Bech Padrosa